

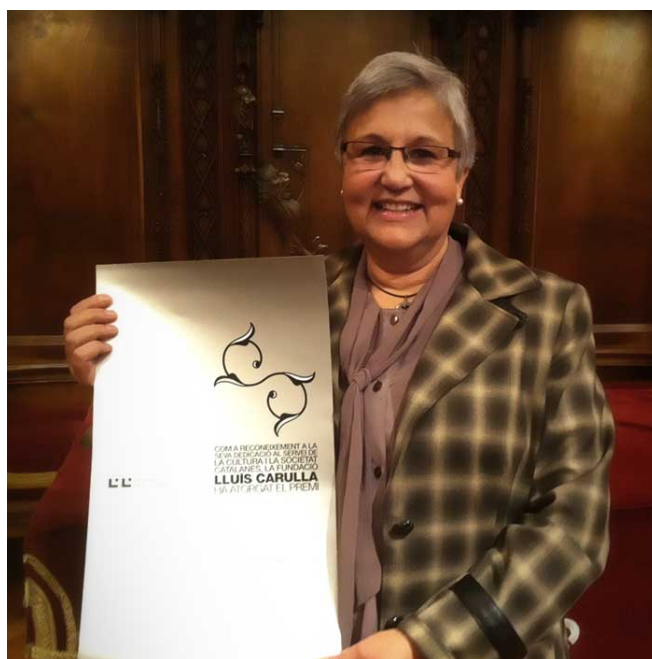
La mestra castellonenca Dolors Ibàñez rep el Premi d'Acció Cívica de la Fundació Lluís Carulla

Font: **Escola Valenciana**

El seny d'una dona exemplar que viu conseqüentment en la nostra llengua i la nostra cultura, convençuda que amb un profund esperit pedagògic i de cooperació, un món més just és possible. Eixa és Dolors Ibàñez, que acaba de rebre un Premi d'Actuació Cívica de la Fundació Lluís Carulla pel seu servei al país i a la nostra cultura gràcies a la tasca que desenvolupa com a mestra de mestres, així com per l'impecable treball que ha fet a l'aula.

30 anys de formació continuada i recerca: figura clau d'Escola Valenciana

Dolors és una mestra en continua renovació, de les persones a les quals els agrada explorar i innovar en les eines que faciliten una educació ferma i per a tothom en el marc d'un país amb identitat pròpia i obert al món. Una dona, doncs, amb 30 anys d'experiència a l'aula, no un d'escola i 29 de repetició. Una manera de veure el món pròpia de l'entitat Escola Valenciana a la qual ha estat vinculada des dels seus inicis.

Va formar part de l'equip que va organitzar la primera Trobada d'Escoles en valencià a les comarques de Castelló. Membre des dels inicis dels Col·lectius per la Llengua i la Cultura de la capital de la Plana, entitat que forma part d'Escola Valenciana, Dolors ha treballat activament a tots els congressos que ha organitzat aquesta Federació d'Associacions per la Llengua del País Valencià. Ha estat també secretària de la Federació durant anys i representant de l'entitat a l'Institut Europeu d'Immersió lingüística. Actualment participa activament en la Comissió d'Educació d'Escola Valenciana amb temes com el plurilingüisme.

Precursora de l'ensenyament en valencià i dels programes d'acolliment i compensació educativa

A mitjans de la dècada dels 70 i amb el títol de mestra a la butxaca, va participar en innumerables

assemblees i vagues en el món educatiu durant el període de la Transició.

La participació en la primera Escola d'Estiu dels Moviments de Renovació Pedagògica del País valencià va marcar una fita ben important en la seua trajectòria. Allà va conèixer persones amb les quals va establir forts llaços d'amistat com Empar Granell, i va començar a obrir el camí per a la construcció d'una altra escola, una escola que tinguera com a puntals l'ensenyament en la nostra llengua, el respecte al territori, la innovació en matèria pedagògica, una escola que tinguera com a premissa la qualitat i el coneixement de dins cap a fora, això és, des de la nostra cultura i les nostres tradicions per a obrir-nos al món. I aquesta concepció d'escola s'anava apuntalant a través d'assemblees clandestines en esglésies o locals inhòspits.

Tots aquests postulats els va començar a dur a la pràctica el segon any de docència al col·legi públic Elcano del Grau de Castelló, formant grups de treball amb mestres de forma cooperativa. El següent curs la destinaren a Santa Maria d'Oló, al Principat i per mitjà de la col·laboració amb l'alcaldia i els pares i mares va començar a impartir classes en català sense autorització oficial i inicià diferents projectes amb els mestres infantils de la comarca. Durant els anys següents formà part de l'organització de diferents seminaris i va fer classes a diverses localitats de Catalunya, a més continuà formant-se amb els cursos de català que ofertava Òmniun Cultural.

A l'inici dels anys 80 va tornar al País Valencià per a treballar en una escola de Moncofa, on va organitzar un seminari per tal de treballar metodologies d'ensenyament de lectoescriptura i així desenvolupar materials innovadors per a aplicar en l'aula.

L'any 1987 esdevé clau per a la història de l'ensenyament en valencià i Dolors Ibàñez és una de les persones implicades. Va ser una de les mestres que va elaborar el projecte de la primera escola per a impartir ensenyament en valencià i va aplicar el programa a l'Escola Censal de Castelló.

A partir d'aleshores Dolors va anar obrint camí en aquest sentit i elaborà un projecte de Centre d'Acció Educativa Singular (CAES) de 3 anys, el Carles Selma, del qual va esdevindre directora, alhora que continuà en la seua tasca d'experimentació, recerca i acció. És per això que va col·laborar amb la Direcció General d'Educació per preparar la formació de mestres als centres CAES, escoles que acullen alumnat amb situacions familiars i socials molt desfavorides. Seguint aquesta línia va redactar un programa per a l'assessoria de Compensatòria i es va convertir en la primera assessora de formació Compensatòria del País Valencià, per la qual cosa contactà amb

La mestra castellonenca Dolors Ibàñez rep el Premi d'Acció Cívica de la
Fundació Lluís Carulla

assessors de Catalunya i hi va establir una col·laboració molt activa.

Quan va arribar el canvi de la llei d'educació al País Valencià hi va col·laborar activament en la creació del marc teòric. Finalment va agafar la plaça definitiva al col·legi públic La Marina del Grau de Castelló on aplicà tots els coneixements teòrics, els avalua i reelabora la pràctica educativa. Va ser directora d'aquest centre durant 13 anys, des d'on va concebre l'educació des de diversos punts de vista: aula, assessoria, grups de treball, direcció, etc. Així mateix ha dirigit i col·laborat el Projecte d'Acolliment i Compensació Educativa dels centres del Grau de Castelló.